Suomen Kiertovoima ry KIVOn lausunto talousvaliokunnalle hallituksen esityksestä HE 257/2026

KIVO edustaa Suomen kunnallisia jätelaitoksia, ja sen jäsenet hoitavat 5,6 miljoonan asukkaan jätehuollon ympäristö- ja terveysturvallisesti yhteistyössä yksityisten yritysten ja tuottajayhteisöjen kanssa.

Sidosyksiköiden vähimmäisomistusvaatimusta koskeva poikkeama ja muut hankintaoikeudelliset ehdotukset

Hankintalain mukaisesta sidosyksiköiden vähimmäisomistusvaatimuksesta ehdotetaan säädettäväksi kunnallista jätehuoltoa koskeva poikkeama. Poikkeaman säätäminen on välttämätöntä. Kuten esityksessä todetaan, jätehuolto on osa yhdyskunnan kriittistä infrastruktuuria ja välttämättömyyspalvelu, jonka on toimittava kaikkina aikoina ja kaikissa olosuhteissa. Ilman kyseistä poikkeusta kunnallisen jätehuollon ylikunnalliseen yhteistyöhön perustuva järjestelmä ja infrastruktuuri tulisi käytännössä rakentaa alusta saakka uudestaan, jossa häviäjinä olisivat erityisesti pienet kunnat, ja muutosvaiheessa ympäristö- ja terveysvahinkojen riski olisi todellinen.

Ylikunnalliseen yhteistyöhön perustuva jätehuoltojärjestelmä on rakennettu vuosikymmeniä ennen kuin sidosyksikkösääntelyä on ollut olemassa. Vähimmäisomistukseen perustuva vaatimus jätehuollon sidosyksikön omistamisesta soveltuu logiikaltaan erityisen huonosti jätehuoltoon välttämättömyyspalveluna, missä kunnilla on joka tapauksessa tietyt lakisääteiset tehtävät ja vastuut jätehuollon järjestämisessä, ja jonka lisäksi jätehuollossa vallitsee ns. suuruuden ekonomia – suuremmat yksiköt tuovat merkittäviä tehokkuusetuja. Vähimmäisomistusvaatimuksesta seuraisi se, että kunnilla olisi edelleen samat velvoitteet ja samat tehtävät, muttei enää mahdollisuutta hyödyntää tehokkuusetuja.

Lisäksi on huomioitava, että kuntien jäteyhtiöt ovat hankintalain mukaisia julkisoikeudellisia laitoksia ja siten hankintayksikköjä täysin samalla tavalla kuin niiden omistajakunnatkin. Niiden on siis sovellettava hankintalain vaatimuksia kuten niiden omistajakuntienkin, ja ne kilpailuttavat samat palvelut kuin niiden omistajakunnat kilpailuttaisivat, mikäli ne tuottaisivat jätehuollon palvelut kunnan sisäisessä organisaatiossa eivätkä erillisessä, sidosyksikkömuotoisessa oikeushenkilössä. Vähimmäisomistusvaatimuksesta täten seuraisi se, että kunnat kilpailuttaisivat samat palvelut kuin nytkin, mutta sektorikohtainen hankintaosaaminen dilutoituisi useampaan pienempään yksikköön.

Kuntien lakisääteinen asukkaiden jätehuolto rahoitetaan kokonaan kuntien asukkailta perittävin jätemaksuin. Lisäksi kunnalla on toissijainen ja viimesijainen vastuu jätehuollosta, joka käytännössä tarkoittaa sitä, että jollei mikään muu taho kykene hoitamaan jätehuoltoa esimerkiksi poikkeustilanteessa, kunta on ainoa toimija, joka voi ja jolla on kyky ottaa vastuu tilanteessa. Tämän kyvyn ylläpito edellyttää infrastruktuuri-investointeja ja jatkuvaa infrastruktuurin ylläpitoa, joihin yksittäisillä kunnilla ei ole resursseja. Jätehuollon kokonaisvastuuta ei myöskään voida ajatella jätettäväksi markkinoiden hoidettavaksi, sillä

välttämättömyyspalvelut on turvattava kaikissa tilanteissa ja olosuhteissa. Yksityiset toimijat voivat valita, millä jätehuollon osamarkkinalla kulloinkin toimivat ja miten, ja niillä on aina vapaus olla tarjoamatta palvelua tai lopettaa jätehuoltokapasiteetin ylläpitäminen, jos se ei niiden näkökulmasta ole liiketoiminnallisesti kannattavaa tai jos se ei enää kuulu niiden liiketoimintasuunnitelmaan.

Kunnalla ja kunnan jätelaitoksella sen sijaan on kokonaisvastuu järjestelmän toiminnasta ja varautumisesta poikkeustilanteisiin riippumatta markkinoiden tilanteesta kunakin hetkenä. Lakisääteisen välttämättömyyspalvelujärjestelmän on toimittava aina ja kaikkialla Suomessa kaikissa olosuhteissa. Tämän vuoksi kunnilla on yhteisesti omistettuja jätehuollon asiantuntijaorganisaatioita, jotka hoitavat järjestelmän kehittämistä ja ylläpitoa. Näiden organisaatioiden pilkkominen ei edistäisi jätelain tarkoitusta[1] taikka hankintalain tavoitteita,[2] vaan sillä olisi päinvastainen vaikutus.

Lisäksi EU:ssa on käynnissä hankintalainsäädännön uudistus, joka astuessaan voimaan tulee edellyttämään kansallisen hankintalain uudistamista lähivuosina. Lain systematiikan uudelleenarviointi onkin järkevää siirtää tehtäväksi tuolloin. Mikäli muutoksia tehtäisiin nyt, niiden riskinä olisi jäädä lyhytaikaisiksi.

Ulosmyyntiä koskevan jätelain poikkeuksen osalta KIVO toteaa, että Suomen hankintalaissa oleva ulosmyyntiraja, 5 % liikevaihdosta tai 500 000 €, kumpi matalampi, on äärimmäisen tiukka ja poikkeaa merkittävästi EU:n lainsäädännössä ja oikeuskäytännössä asetetusta 20 % enimmäisrajasta. Tarvetta poiketa kansallisella tasolla näin merkittävästi EU:n vähimmäissääntelystä ei ole koskaan perusteltu datapohjaisesti. Kansallinen hankintalaki sisältää merkittävää ylisääntelyä suhteessa EU:n asettamaan sääntelyn vähimmäistasoon.

Suurin osa muista EU-maista on toimeenpannut sääntelyn pääasiassa hankintadirektiivin mukaisella vähimmäistasolla. Suomi lähti ylisääntelyn tielle vuoden 2016 hankintalakiuudistuksen yhteydessä, jonka säätämisprosessi oli vähintäänkin poikkeuksellinen. Tätä on kuvattu KKV:n raportissa 9/2024.[3] Tässä yhteydessä voidaan myös todeta, että ylisääntely on todennäköisesti aiheuttanut jätehuollon ulkopuolisilla toimialoilla sen kehityskulun, johon nyt voimaan tulleella hankintalain sidosyksiköiden vähimmäisomistusvaatimuksella yritetään puuttua:

> *Ulosmyyntirajojen merkittävä kiristäminen on todennäköisesti osaltaan vaikuttanut sidosyksikkömarkkinan kehitykseen. Kun vuoden 2017 hankintalain voimaantulosta lähtien sidosyksiköt eivät ole voineet myydä kuin vähäisissä määrin muille kuin*

---

[1] Jätelaki 1 §: ”*Tämän lain tarkoituksena on edistää kiertotaloutta ja luonnonvarojen käytön kestävyyttä, vähentää jätteen määrää ja haitallisuutta, ehkäistä jätteistä ja jätehuollosta aiheutuvaa vaaraa ja haittaa terveydelle ja ympäristölle, varmistaa toimiva jätehuolto sekä ehkäistä roskaantumista*.”

[2] Hankintalaki 2 §: ”*Lain tavoitteena on tehostaa julkisten varojen käyttöä*”.

[3] https://www.kkv.fi/uploads/sites/2/04-2024-katsauksia-in-house-saantely-versio-9-2024.pdf

omistajilleen, on liiketoiminnan kasvua tai joustoa ylikapasiteetin myyntiin saatettu hakea omistajapohjaa kasvattamalla.[4]

Linjaus on myös käytännössä johtanut siihen, että sidosyksiköltä on mahdotonta hankkia tavaroita tai palveluja muutoin kuin olemalla yksi sen omistajista, joka luo kunnille insentiivin hankkia vähintään varmuuden vuoksi sidosyksiköiden osakkeita varsinkin tukipalveluissa. Samalla KIVO korostaa, että kyseinen vuoden 2017 kansallinen linjaus tarkoitti myös sitä, että sidosyksiköiden on ollut käytännössä mahdotonta osallistua julkisen sektorin kilpailutuksiin, koska 500 000 € euron raja täyttyisi lähes aina jo yhdestä kilpailutuksesta. Nämä kaikki seikat yhdessä ovat hyvin todennäköisesti johtaneet Suomessa siihen kehityskulkuun, jota vähimmäisomistusvaatimuksella yritetään estää: sidosyksiköiden omistajamäärien kasvu jopa satoihin omistajiin.[5]

Lisäksi on hyvä muistaa, että Suomessa on päätetty ottaa käyttöön kansallisesti huomattavasti EU:n hankintadirektiivin edellyttämää tasoa tiukemmat kynnysrajat. Tiukat kynnysrajat kasvattavat lain edellyttämien hankintamenettelyiden määrää kunnissa, joka osaltaan ohjaa siirtämään hankintoja toimialaan erikoistuneisiin yksiköihin eli sidosyksiköihin. Onkin hyvä muistaa, että useat sidosyksiköt sekä tuottavat palveluita omana työnään että tekevät yhteishankintayksikön tyyppistä toimintaa, kilpailuttaen tavaroita ja palveluja niiden omistajakuntien puolesta. Jätehuollossa tämä ilmenee niin, että jätehuollon sidosyksiköt kilpailuttavat omistajiensa puolesta jäteinfrastruktuurin rakentamiseen liittyvät hankinnat, jätteenkäsittelyyn liittyvät hankinnat sekä organisoivat jätteen keräyksen, johon sisältyy jätteen kuljetukseen liittyvät hankinnat. Muistutamme kuitenkin, että **kuntien jäteyhtiöt poikkeavat nk. tukitoimintoihin kohdistuvista sidosyksiköistä monin tavoin: jäteyhtiöiden tehtävät perustuvat lakiin, eikä niiden toiminta perustu hankintasopimuksiin omistajakuntien ja jätelaitosten välillä,** vaan kyseessä on pikemminkin niin kutsuttu toimivallan siirto, josta ei makseta korvausta yksikölle, jolle toiminta on siirretty. Ylläoleva kuvaus koskeekin sidosyksikkötoimintaa laajemmin.

Yleisellä tasolla tämä hankintalainsäädännön kansallinen kehityskulku kohti jatkuvasti kasvavaa ylisääntelyä on hyvä esimerkki siitä, että heikosti vaikutusarvioitu ylisääntely usein johtaa ennakoimattomiin lopputuloksiin, joita yhtä usein yritetään korjata lisäsääntelyllä. Prosessi ei koskaan pysähdy lisäämällä koko ajan uutta sääntelyä aiemman lisäsääntelyn sivuvaikutusten kontrolloimiseksi, vaan palaamalla takaisin perusasioiden ääreen – mitä sääntelyllä tavoitellaan, ja mikä on kustannustehokkain tapa saavuttaa sen tavoitteet? **KIVO katsoo, että EU:n hankintauudistuksen toimeenpano seuraavan hallituskauden aikana on erinomainen mahdollisuus toteuttaa tällainen hankintalainsäädännön yksinkertaistamishanke, koska hankintalaki on joka tapauksessa avattava kokonaan muutoksen toimeenpanemiseksi.** Tätä tukee osaltaan se, että myös EU:n tavoite

[4] Ibid, s. 11.

[5] Toinen keskeinen vaikutin lienee Suomen kuntarakenne. Suomessa on sekä paljon kuntia että kuntien tehtäväkenttä on laaja. Monissa muissa EU-maissa vastaavia tehtäviä hoidetaan ylikunnallisissa orgaaneissa. Tarve tällaisille ylikunnallisille orgaaneille ilmenee sidosyksikköjen omistajamäärien kasvuna.

hankintalainsäädännön uudistuksessa on hankintalainsäädännön merkittävä virtaviivaistaminen ja yksinkertaistaminen.

Jätehuollon ulosmyyntirajan pysyttäminen 10 prosentissa

Jätehuoltoalalla on sen välttämättömyyspalveluluonteen vuoksi sovellettu jo vuodesta 2016 lähtien kansallisesta hankintalaista poikkeavaa ulosmyyntirajaa.[6] Sipilän hallitus linjasi, että ulosmyyntiraja jätehuollossa olisi 10 % vuoteen 2030 saakka, jonka jälkeen se laskisi 5 prosenttiin. Marinin hallitus linjasi, että ulosmyyntiraja pysyisi 10 %:ssa vuoden 2030 jälkeenkin. Nykyisen hallituksen hallitusohjelman mukaan jätealan poikkeus poistettaisiin kokonaan, mutta hallitusohjelman julkaisun jälkeen EU:n oikeuskäytännössä on tapahtunut merkittäviä muutoksia.

EU-tuomioistuimen päätös C-23/692 kumosi Suomessa vallinneen tulkinnan, jonka mukaan sidosyksiköiden kilpailulain mukaisesti perustettujen markkinaehtoisten tytäryhtiöiden, jolloin sellaisten sidosyksiköiden toimintaa ei laskettaisi ulosmyynniksi. jotka ovat perustaneet tytäryhtiöitä, on laskettava toteutunut ulosmyyntinsä uudelleen. Tulkinta perustui muun muassa talousvaliokunnan omaan materiaaliin, joka tehtiin vuoden 2016 hankintalain uudistuksen yhteydessä. Muun muassa TEM katsoi tuolloin, että "*Vaihtoehtona yhtiöittää erikseen kaupallinen ulosmyynti. Erillinen kaupallinen yhtiö ei ole hankintayksikkö ja se voi kasvattaa liiketoimintaansa laajemmaksi kuin mitä sidosyksikön liiketoiminta on*."[7] Myös jätehuoltoalalla on tähän asti sovellettu kyseistä tulkintaa, joka nyt muuttuneen tulkinnan vuoksi tarkoittaa paikka paikoin merkittäviä muutostarpeita. Tämä on huomioitu esityksessä hyvin. Lisäksi esityksessä on huomioitu EU:ssa käynnissä oleva hankintalainsäädännön uudistus, joka tulee edellyttämään voimaantullessaan kansallisen hankintalain uudistamista. Näiden seikkojen vuoksi on perusteltua pysyttää tilanne ennallaan ja tehdä kokonaisarviointi hankintalain uudistuksen yhteydessä.

Kuntien toissijaista jätehuoltovastuuta (ns. TSV:tä) koskevat ehdotukset

Kuntien toissijaista jätehuoltovelvollisuutta koskevassa lainsäädännössä ehdotetaan tarkennuksia jätteen haltijan toisin sanoen jätelaitoksen jätehuoltopalvelua tarvitsevan jätteentuottajayrityksen tai jätehuolto-operaattorin perusteluvelvollisuuteen. Lisäksi jätelaitosten on jatkossa eroteltava kyseinen toiminta kirjanpidossaan ja sen hinnoitteluun on sisällyttävä kohtuullinen tuotto pääomalle. KIVO pitää muutoksia kohtuullisina.

---

[6] Hankintalain mukainen ulosmyyntiraja on 5 % liikevaihdosta tai 500 000 €, kumpi sidosyksikön tapauksessa matalampi. Jätehuollon kontekstissa tämä tarkoittaisi aina 500 000 € ulosmyyntirajaa.

[7] https://api.eduskunta.fi/documents/fi/81C8359B-21B5-C3D8-9A43-7D8722800006.pdf
Kyseessä on TEM:n lausunto talousvaliokunnalle, jonka TaVM otti osaksi omaa lausuntoaan:
"*[S]idosyksiköiden on aina mahdollista eriyttää markkinoilla oleva toimintansa eri oikeushenkilöön (esimerkiksi toinen yhtiö), jolloin varsinainen sidosyksikkö pysyy ainoastaan hankintayksiköitä palvelevana yksikkönä. Sidosyksiköstä eriytetty oikeushenkilö voi harjoittaa kansainvälistäkin yhteistyötä varsinaisen sidosyksikön aseman vaarantumatta."* Valiokunnan mietintö TaVM 31/2016 vp.
https://api.eduskunta.fi/documents/fi/779AC2C0-C783-C56B-A890-794C1B700003.pdf

KIVO katsoo, että materiaalitorin kynnysrajan nostaminen 2000 eurosta 2400 euroon on hyvä mutta riittämätön toimenpide. 2000 € kynnysraja asetettiin vuonna 2019, ja raja oli tuolloiseenkin kustannustasoon nähden erittäin matala. Kustannukset ovat noussut merkittävästi viimeisen seitsemän vuoden aikana. KIVO katsookin, että raja tulisi nostaa vähintään 10 000 euroon jätteentuottajayritysten ja jätelaitosten hallinnollisen taakan ja byrokratian vähentämiseksi.

Lisäksi KIVO nostaa esiin seuraavat asiat sääntelyn jatkokehitystä silmällä pitäen:

Ehdotuksen mukaan materiaalitoria käyttävän jätteen haltijan tulisi, mikäli tämä hylkää Materiaalitorissa saamansa tarjouksen, kuvata hylkäyksen syyt ”yksilöidysti perustellen siten, että perustelut ovat jälkikäteen valvovan viranomaisen arvioitavissa ja valvottavissa”. Keskeinen Materiaalitorin ongelma on, että jätteen tuottajalta/haltijalta edellytetään jätteensä koostumuksen ja ominaisuuksien eli jätteen käsittelytarpeen tuntemista sekä sitä kautta jätteen ohjaamista asianmukaiseen käsittelyyn. Asianmukaiseen käsittelyyn ohjaaminen, toisin sanoen palvelupyynnön jättäminen Materiaalitoriin, edellyttää, että jätteen tuottaja/haltija tunnistaa jätehuoltopalvelutarpeensa ja sen, miten ao. jäte tulisi asianmukaisesti käsitellä. Jätteen vastaanottaja ja käsittelijä, esimerkiksi kunnan jätelaitos, taas voi ottaa vastaan ja käsitellä jätteitä vain ympäristölupansa mukaisesti. Jätteen käsittelyä jätelaitoksilla luvittaa ja valvoo pääsääntöisesti LVV. **Jätteen käsittelyä koskeva lainsäädäntö ei tunne markkinapuutteen käsitettä eikä sen valvontaan siten ole olemassa asianomaista viranomaistahoa.**

Ehdotus kuntien lakisääteiseen jätehuoltoon kohdistuvasta osingonmaksukiellosta

Kuntien lakisääteisen jätehuollon jätemaksuista ehdotetaan säädettäväksi osingonmaksukielto. Osingonmaksun oli tarkoitettu jo aiemmin olevan kiellettyä, mutta se ei ollut kirjattu eksplisiittisesti lakiin. Lain esitöissä oli tähän asti todettu jätelain 78 § 4. momentin kohdalla, että “*säännös ehkäisisi ennalta myös jätehuollosta perittävien maksujen käyttöä piiloverotukseen*.”[8] Kirjaus ilmensi lainsäätäjän tahtoa, mutta koska asia ei ole ollut kirjattu riittävän selkeästi pykälätasolla, on joissain kunnissa herännyt kiusaus tyhjentää jätehuoltoyhtiönsä tase kuntatalouden tilkitsemiseksi. Tämä on ollut ongelmallista muun muuassa siksi, koska jäteyhtiön taseen rakennetta ei ole ymmärretty kovinkaan hyvin. Jäteyhtiön taseessa on oltava merkittävät puskurit esimerkiksi vanhojen kaatopaikkojen lakisääteisten jälkihoitomaksujen vuoksi.

Kuntien omistamia vesilaitoksia ja energiayhtiöitä käytetään joissain kunnissa nk. “piiloverotukseen”, eli ne maksavat omistajakunnilleen merkittäviä osinkoja joka vuosi. Ottamatta kantaa siihen, ovatko ko. toiminnot sopivia väyliä kohentaa kunnan taloutta, on todettava, että jätehuolto poikkeaa niistä kolmella tavalla. Ensinnäkin jätehuolto on nimenomaan ympäristön- ja terveydensuojeluun kohdistuva lakisääteinen välttämättömyyspalvelu, joka muodostaa perustuslain 124 § mukaisen julkisen hallintotehtävän, mitä energiantuotannon ja vesihuollon ei ole katsottu olevan. Toinen ero

[8] HE 199/2010 s. 110.

syntyy siitä, että "aiheuttaja maksaa"-periaate on kirjattu EU-oikeuteen, joka on oikeushierarkisesti korkeimmalla tasolla ja velvoittaa yli Suomen kansallisen lainsäädännön. "Aiheuttaja maksaa"-periaate tarkoittaa sitä, että jätehuollon kustannukset asumisen jätehuollossa asukkaan näkökulmasta on vastattava toiminnasta syntyviä kustannuksia (investoinnit mukaan lukien), ei enempää eikä vähempää. **Lakisääteistä jätehuoltoa ei saa subventoida julkistaloudesta, eikä julkistaloutta saa subventoida lakisääteisellä jätehuollolla**. Kolmanneksi, toisin kuin vesi- ja energiamaksujen kohdalla, jätemaksut ovat julkisoikeudellisia maksuja. Julkisoikeudelliset maksut ovat muun muuassa suoraan ulosottokelpoisia, eivätkä ne perustu yksityisoikeudelliseen sopimukseen. Tällaisten maksujen käyttö piiloverotuksen välineenä on moraalisesti väärin.

Nämä kaikki seikat huomioon ottaen KIVO pitää kirjausta erittäin tärkeänä, jotta jätehuollon infrastruktuurin kehitys ja korjaus on turvattu jatkossakin. Lakisääteisiä, julkisoikeudellisia jätemaksuja ei tule käyttää kuntien talouden tilkitsemiseen, ja se on myös EU-ympäristöoikeuden periaatteiden vastaista. Jätteen tuottajille kohdistuvien kustannusten lakisääteisessä jätehuollossa tulee vastata jätehuollon järjestämisestä koituvia kustannuksia – ei enempää eikä vähempää.

Linjaus luopua ehdotetusta kiellosta kunnille tuottaa jätteenkuljetuspalveluita omana työnään

Ehdotetusta kiellosta kunnille tuottaa jätteenkuljetuspalveluita omana työnään luovuttiin, koska sen katsottiin olevan kuntien perustuslaissa turvatun itsemääräämisoikeuden vastaista. Jätteenkuljetusten järjestäminen on kuntien lakisääteinen velvollisuus, jonka kustannukset katetaan suoraan kuntien asukkailta perittävin maksuin. Kunnallisen itsehallinnon ydintä on päättää kunnalle lakisääteisesti määrätyn tehtävän järjestämistavasta.

Tällä hetkellä kunnat hankkivat kuljetukset lähes kokonaan kilpailuttamalla, mutta tästä huolimatta pakkokilpailutusvelvoite olisi vääristänyt markkinaa. Tämä johtuu siitä, että kunnan mahdollisuudella alkaa järjestämään kuljetuksia omana työnään, on markkinoita kirittävä vaikutus. Mikäli mahdollisuus poistetaan, markkinoilla ei ole enää vastaavaa insentiiviä tuottaa lisäarvoa. Jätteenkuljetusmarkkinoilla on joillain alueilla Suomessa merkittävän keskittyneet markkinat.[9]

Ehdotus kierrätyskelpoisen energiajätteen keräyskiellosta

KIVO pitää ehdotettua kierrätyskelpoisen energiajätteen keräyskieltoa keskeisenä osana suomalaisen yhdyskuntajätehuollon kokonaistoimintavarmuuden varmistamisessa ja tärkeänä askeleena kohti Suomen yhdyskuntajätteen kierrätystavoitteiden saavuttamista. Kun energiajätteen kysyntä markkinoilla on ollut heikkoa, toimijoilla on ollut insentiivi ylivarastoida jätettä, koska toimijalle maksetaan jätteen vastaanotosta silloinkin, kun toimija ei saa käsiteltyä jätettä taloudellisesti sitä hyödyttävällä hinnalla. Tällöin on syntynyt tapauksia,

[9] KIVO on teettänyt jätteenkuljetusmarkkinoiden nykytilanteesta asiantuntijaselvityksen: https://www.kivo.fi/uutiset/nain-toimivat-jatteenkuljetusmarkkinat-suomessa

jolloin jätettä on ylivarastoitu ja jäte on lopulta syttynyt palamaan, aiheuttaen merkittäviä ympäristöhaittoja.[10] Lisäksi kierrätyskelpoisen energiajätteen keräyskielto on olennaisen tärkeä muutos pakkausjätteen kierrätystavoitteiden saavuttamiseksi. Selvitysten perusteella energiajätteenä on kerätty merkittäviä määriä kierrätyskelpoista jätettä. Tämän jätteen keräyskielto lienee tällä hetkellä yksi kustannustehokkaimmista tavoista kasvattaa Suomen kierrätysastetta.[11]

[10] Aiheesta esim. https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/server/api/core/bitstreams/530636ba-f574-4e58-8f72-ecf6f7d9b50c/content

[11] https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/items/6347306a-e34c-414a-bbb4-83b54d88e154 Hallinto-, palvelu- ja elinkeinotoiminnan yhdyskuntajätetiedot: Jätetietojen parantaminen, kokoaminen ja hallinta Ympäristöministeriön julkaisuja 2025:39